

Álomból valóság: Járóbeteg szakellátó

Nagyot álmodtunk, és álmainkat a Batthyányi tervben fogalmazzuk meg. Mertünk belevágni, mertünk előre tervezni. Terveztünk, belevágtunk, pályáztunk. Nyertünk, és most építünk. Aki az egészségre épít, a jövőről gondoskodik.

Érd város korszerű szakorvosi járóbeteg ellátása évek óta alapvetően megoldatlan volt. A régi szakorvosi rendelő állapota egyre romlott, és tudtuk, hogy a betegellátásra az öreg épületek egy része még felújított állapotban is alkalmatlan. Mindemellett megnőtt az igény a költséges kórházi ellátás kiváltására.

Érd város szakorvosi rendelője a környező települések lakosságát is figyelembe véve mintegy százezer beteg szakorvosi járóbeteg ellátását kell, hogy ellássa. A város vezetése az egészségügyi ellátás korszerűsítését az egyik legfontosabb feladatának tekintette és tekinti. Amint az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében pályázati lehetőség nyílt az egészségügyi intézmények korszerűsítésére, cselekedtünk. Előteremtettük a pályázáshoz szükséges önrészt.

A pályázat időben beadásra került, és városunk a pályázattal 1,3 milliárd Ft támogatást nyert, amely 1,5 milliárd Ft-os beruházást tesz lehetővé az önrésszel együttesen.

Sokan kérdezik, mire telik ekkora összegből? Sokra, nagyonis sokra! Minden esetre ez az összeg elegendő arra, hogy a kistérség lakóinak járóbeteg szakorvosi ellátása alapvetően megoldódjon.

Mintegy 2000 négyzetméter területű új épületszárny épül, és a meglévő és megmaradó épületek fel-

újítása, korszerűsítése is megvalósul. Nem lesz probléma az orvosi kezelés igénybevétele idősnek, rokkantnak, vaknak sem, hiszen teljes lesz az akadálymentesítés.

A tervezők külön gondot fordítottak a környezettudatos üzemeltetésre. A kertet összegyűjtött csapadékvízzel fogjuk öntözni, és az energiaköltséget napkollektorok beépítésével csökkentjük.

Ma már áll az új szárny, de még igen sok munka van hátra. Az ütemes építkezés mellett pedig - ha nehezen is -, biztosított a régi épületekben a betegellátás. A beruházás 2009 októberében kezdődött, és 2010 év végéig befejeződik.

Az egészségügyi szolgáltatás pedig a korábban meglévő szakorvosi ellátórendszeren felül, - azok korszerűsítése mellett, bővílni fog. A földszinten a rehabilitációs nappali kórház fizioterápiás helyiségeivel, tor-

nateremmel, kádfürdővel. A második emeleten egynapos sebészettel két négyágyas megfigyelő szobával, valamint a kúraszerű ellátásokra 4 ágyas kezelőhelyiséggel. Ezen felül gastroenterológia is lesz két vizsgálóval.

Érd város lakói ez év végén méltó szakorvosi ellátó rendszer élvezői lehetnek. Olyan szakorvosi ellátás lesz, amilyennel kevés kistérség büszkélkedhet. Nem véletlen a projekt megnevezése, Érdi Emelt Szintű Kistérségi Járóbeteg-szakellátó Központ kialakítása.

Megépítjük. Szép lesz, jó lesz, elérhető közelségben van. Egészségre építünk, a jövőről gondoskodunk. Egészségünkre!

TÓTH TAMÁS

Megalakult az érdi Lions Club

A Lions Clubok Magyarországi Szövetsége 1991-ben jött létre nagyszámú civil jószoalati partnereket tömörítő szervezetként. Ma az ország egyik legjelentősebb civil szervezete. A Szövetség célja: az ország állampolgári, kulturális, társadalmi és erkölcsi állapotának figyelemmel kísérése, segítése, a testi, szociális vagy más módon hátrányos helyzetű emberek és gyermekek társadalmi esélyegyenlőségének elősegítése. Kiemelt célja a gyermek- és ifjúságvédelem. Mintegy 50 önálló klubban az egészségmegőrzés, a betegségmegelőzés, gyógyító- egészségügyi rehabilitációs tevékenység, a családsegítés és időskorúak gondozása mind-mind szerepel közhasznú feladataikban. Az érdi szervezet 20 taggal alakult meg, vezetője Baracska Angela.

A Lions Club vezetősége

A klub érdi tagjai

Tavaszelejen már melegebbek a napsugarak a Temes partján, de nem szabad elbizakodni, mert a távolban kéklő nagy hegyek tetején meg-megcsillan a maradék hó, és az ember a gyermekkorából ott felejtett tükörnek is nézhetné a felvillanó fénysugarakat, ha nem tudná, hogy a régi időkben is néha meglepetésszerűen megrázták magukat a sötét felhők, és a késői hóhullás arra emlékeztette az embereket, még várni kell az igazi tavaszra.

A régi időkben megtörtént, hogy reggelre három méterrel megemelkedett a folyó, és olyan haragosan rontott a Majomsziget nyárfáinak, mintha tövestől ki akarta volna tépni azokat, hogy aztán magával ragadja Kiskastély felé. Olykor kutyaólt hozott magával a víz, az úszó farönkökön billegett egy-egy vadkacsa, tette a szépet díszes tollú társának, és csak néztek méltatlankodva a vashídon bámészkodókra, amikor megszólalt egy régi kétszővű puska. A nagy népnepély nem tartott, míg a világ, mert a vadkacsák a víz alá buktak, és csak jó messze tűntek fel újból, ahol zavartalanul folytatták szerelmes játékukat. A vadászok pedig várták az újabb kacsákat, miközben hangos szóval próbálták rávenni gimyedt kutyáikat, hogy ugorjanak a zavaros vízbe a bedobott fagárok után. Egyszer egy fából készült mosóteknőt hozott a folyó, sokan látták a himbálódzó teknőt, és másnap a sánta Róza néni tudni vélte, egészségés baba sírt keservesen, amikor a teknő elhaladt a híd alatt. Természetesen üresen hullámszott a teknő, de a pücskavárosi asszonyok évek múlva is felemlegették azt a napot, amikor egy síró kislány utazott egy nagy teknőben.

A zsrnaliszta nézte a hömpölygő zavaros vizet, csak néhány órát szeretett volna a parton eltölteni, és indult is volna tovább, de amikor meglátta a folyó túloldalát, - egészen furcsa módon - gyermekkorára cirkuszvilága jutott eszébe.

Ohóhó! - kezdett vidáman kurjongatni egy hívó szó, és az emlékek szép lassan kezdtek előmászni a nagy felfordulásból. Olyan síheder korú gyerek lehetett, amikor - menetrendszerű pontossággal - megérkezett a kisvárosba a vándorcirkusz. Először csak egy kopott lakókocsi érkezett, rozoga volt, és a szálláscsinálók pihentek ki benne a napi fáradalmakat. Erős traktorokkal vontatták a nagy palánkokat, a kü-

Ugrás a végtelenbe

lönböző méretű oszlopokat, dobogókat, és miután kimérték a cirkuszporond pontos helyét, kezdődött a nagy munka a kisváros gyermekeinek nagy öröme. Ott tébláboltak a kamasz fiúk, a lányok csak messziről nézték a nagy nyüzsgést, de közel nem mertek jönni, mert akkoriban az a hír járta, hogy távozáskor mindig magukkal viszik a cirkusz lovagjai a legszebb lányokat, akik már soha nem térnek vissza.

A kisváros főterén feltűntek a cirkusz világának állandó szereplői, citrom ízű fagyaltot májsoztak a bohócok, két törpe férfi járt elől, és a kisváros nőbolondjai arról ábrándoztak, valamelyik este üzen majd titokban a szöke légtornásznő, hogy együtt töltsenek egy felejtethetetlen éjszakát a díszes lakókocsiban. Kéthárom nap alatt felépült a cirkuszváros, közepén ott magaslott a nagy sátor, körülötte pedig a díszes lakókocsik, a közelben pedig ott pihentek a zebrák, a lovak és az elefántok.

A premier előtt egész délután hangolt a cirkusz zenekara, hangosan bömbölt a szaxofon, a Yamaha gyártmányú piszton egészen különleges hangokkal szórakoztatta a két bohócot, a dobos pedig úgy verte a kifeszített kutyabőrö-

ket és a cintányért, hogy attól idegbajt kaptak az arra kószáló ebek.

A kisváros hősszerelmesei izgatottan készültek az esti nagy eseményre. A szerzők recsegő hangú hangszórókkal járták a város utcáit, és időnként ország-világ tudomására hozták, a nyitó előadásban fellép a világsztár Maria Bellini, aki csak azért vállalta a fellépést, mert örömet akar szerezni a kisváros lakóinak. Maria Bellini valahol az olaszországi Dolomitokban látta meg a napvilágot - híresztelték a jól értesültek -, ezt tényként fogadták el a férfiak, noha a helyi középiskola tanára azt állította, találkozott az olasz artistanővel a város egyik üzletében, ahol kifogástalan román nyelven kért kenyeret és szafaladét az elárúsító kisasszonytól. A délutáni előadás amolyan főpróbának számított, amelyre nagyszülők és gyerekek váltottak jegyet, a nagy attrakciót az esti előadást jelentette. A kisváros asszonyai nem szerették a cirkusz artistanőit, és csak a családi egyetértés miatt ültek férjeik mellett a cirkuszi padosorokban. A tornásznők, a zsonglőr kisaszonyok, de még a kétpúpúakat vezető hölgyek is olyan szemérmetlenül mutogatták testi szép-

ségüket, hogy az már botrányos volt. A városi fotográfus nagy zsvány volt, kapható mindenre, és néha arra biztatta a kisváros derék asszonyait, szerezzenek be a közeli temesvári ócskapiacról buzogányokat, ördögbotokat, pattlabdákat és zsonglőrkarikákat, és némi gyakorlás után lépjenek ők is fel a cirkusz porondjára apró bugycsákban vagy csillogó-villogó tornászruhákban. A fotográfus magával vitte háromlábú masináját, és nagyokat nevetve mutogatta a főorvos asszonynak, aki férje mellett unatkozott, hogy csodaszép fényképeket készítené, ha fellépne a nagyszágos asszony is.

A páholyokban a kisváros előkelőségei foglaltak helyet, a többi férfi igencsak irigyelte az aréna mellett pöffeszkedő férfiakat, akik nem átaláltak lornyont emelni szemük elé, sőt a magányos nőkre vadászó nőgyógyász színházi látcsóval hozta simogatás közelbe a telt kebleket és a hosszú női lábakat. Utálta is ezért a többi férfi.

Lassan elmúlt az izgalom, a kisváros élte a maga nyugodt életét, és a háziasszonyok sem foglalkoztak már a cirkuszi kocsikban élő nőkkel. És akkor bekövetkezett a nem várt tragédia. Az egyik esti előadásban Maria Bellini sikolyától lett hangos a cirkusz kupolája, a magasból nehéz ködarabként zuhant a porondra a csinos nő, a nézők pedig szörnyülködve nézték a jelenetet.

Másnap a cirkuszi sátor közepén felravatolták a szép légtornásznőt, elvonult előtte a kisváros népe, a férfiak szomorúan tettek le egy-egy szál rózsát, az asszonyok pedig megbeszélték, hogy családságáért kellett meghalnia szegény nőnek, mert társa szántszándékkal későn nyújtotta feléje kezét. Aztán lebontották az óriási sátrat, eldübörögtek a traktorok és a díszes lakókocsik, és magukkal vitték a cirkuszi előadások ódon hangulatát.

A zsrnaliszta nézte a Temes hullámain, hosszú évtizedek után is jól hallotta a cirkuszi zenekar nyitányát, a távolban felvillant az idős fotográfus masinája, később felerősödött a keleti szél, és a férfi kiballagott a monarchia idején épült vasúti állomásra, ahol megivott egy korsó sört fél deci rummal, majd felszállt a vasúti kocsi, amely vitte magával Herkulesfürdő felé, ahol várták az újabb emlékek.

PAPP JÁNOS